

וכולי וכו' וכו' וכו' וכו'
 כי ידידי, הגברת החלילה לחוג לה חג עשור קוסמופוליטי...
 אותנו, מה מובן הוא, עזבו כולם בדרך, מי כאן מכיר אותנו? — אותנו אף אחד, הן כל בימה הופכת כאן בימות, כשדוריס דיי פוסעת בלי כותונת וכל בצל ירוק כאן הופך לבן כשמרילין מונרו באה עם הישבן...
 כי ידידי, הגברת החלילה לחוג לה חג עשור קוסמופוליטי...

אבל, כמה חבל, חלף הקרבול, אחרון המוקיונים התעופף לו וחל. ישבה הגברת בחיך עייף כה, לנוח רגע קט פן תתעלף פה. ולנו אז אמרה בחיך שפה כי... "רבים כאן הכלים"... ו,רבה גם האשפה..."

כי ידידי, הגברת החלילה לחוג לה חג עשור קוסמופוליטי...

לגברת ישראלה אמרנו "בוקר אור", חייכנו — "כך נאה לך" אמרנו "יעבור", טגרנו את הדלת — שלום, תודה רבה, זכרנו ישראלה בעשורך הבא. ובשנית הגברת אל תחליטי, לחוג לך חג עשור קוסמופוליטי. לחוג לך מה? לחוג לך מה? לחוג לך מה? לחוג לך מה? לחוג לך חג עשור קוסמופוליטי

משהו מתפתח. על סיבות האיסור על ישראלה רבו התמיהות בחוגי קוליישרי אל, כמו בחוגים אחרים. היו שאמרו כי סיבת האיסור היא מוסרית: "איך אפשר לשדר שוריוס דיי פוסעת בלי כותונת ר' שמרילין מונרו נמצאת כאן עם הישבן?" אחרים טענו: "הסיבה היא פוליטית. מה זאת אומרת המלט העצוב בא לראות אם משהו רקוב?" סיכם אחד מליציני האמנות: "צריך לי שנות ולכתוב שהמלט השמח בא לראות אם משהו מתפתח, ואז יותר השיר לשיר, שמשוה מתפתח בקוליישראל על כך לא היה השבוע היכות בחוגים אלה.

גלגולו של ניגון

בעוד שישראלה נאסר לשיר בקוליישראל בגלל סיבות בלתיידועות שאפשר היה רק לנחשן, הרי פזמון אחר שנאסר, שיר ה' פריז, וזה לגלגול ארוך ומזור עוד יותר. שיר זה הומן דהקא עלידי מוסט ממל' כתי: המכון לפירון עבודה בכבודו ובעצמו, ששילם לון אלמגור את שכר הסופרים. אדי הלפרן חיבר מנגינה, יעקוב טימן שר אותו בקול ישראל בתוכנית לפועלים. לא עלה על דעת איש שהשיר אינו מהוגן. אולם כשהגיע תורו של דן (בית מח'...

והמוסד הפדגוגי לילדים מפגרים*

מנהלת גוצ'ה שינמן ובעלה

קיבוץ נדבות ליד בית-המשפט

קיבלנו אף פעם תלונות. אנחנו שולחים למוסד ילדים מפגרים, ולנוצרכים אנחנו גר' תנים תרומות. אנחנו עוזרים למוסד בכסף כדי לספק את צרכיו במזון קצוב. אין מוסדות טובים יותר, לפי שעה." מכיחן שכך, יאלצו תושבי המושבה הגר' מנית לסבול גם בעתיד. אך יותר מהם יסבלו משפחות הילדים, והילדים עצמם, אשר ימשיכו מן הסתם לקבץ נדבות ברחוב יפו-תל-אביב, לחטט בפתי האשפה ולהש' לך אבנים לדידות השכנים.

נוער

אידיליה בהרי ירושלים

בוקר בוקר, מיד אחרי שהשמש זורחת על הרי ירושלים, מתחולל חזיון מזור ב' כפר אבן-ספיר שבמעלה ההר: שלושים צעירים וצעירות כורעים על ברכיהם, יוש' ביים בצל עץ או בית, כל אחד לחוד, ממל' מלים משהו מתוך שפתותיהם, מסתכלים בשמים או עוצמים את עיניהם. אחרי רבע שעה הם קמים, הולכים למקום הריכוז, ונותחים בארוחת הבוקר. אחרי ארוחת ה' בוקר יוצאים חברי המחנה הבינלאומי ה' שנים-עשר של הקהיקרים בישראל לעבודתם. המחנה הבינלאומי מנהל את חייו כתיקור גם. שלושים הצעירים והצעירות, מחציתם ילדי הארץ ותושביה ומחציתם באי חוץ לארץ, עוסקים בעבודתם היום אינכספ' ו' מקימים אכסניו נוער בכפר אבן-ספיר. "שלח את עמי", שרים הצעירים תוך כדי עבודה. הם שרים את השיר בגרמנית, באנ' גלית ובעברית, כשם שהם שרים את "הבאנו שלום עליכם", בעברית בלבד או מזמזמים אותו ללא מילים כלל.

כבכל שנה, גם השנה חוסה המחנה הבינ' לאומי בחסותה של אגודת אכסניות הנוער. "חבל שלא באו יותר", אמר הארכיאולוג יחיאל ארז, עבות הזקן, ממרכזי המחנה וראשיו, "אבל גם כך הוא מוצלח מאד."

צעירי גרמניה, ארצות-הברית, בולביה וישראל שבתחנה מרגישים את עצמם מצויין. "זוהי ארץ נהדרת", התחזה מרקו, סטודנט ליתס'ס-בינלאומיים במכללת רומא וכתב ה' ירחון הכלכלי אקונומיקה. "אני נורא שמ' חת שבאתי לכאן". הוסיפה פרנסשיקה ה' איטלקיה (20) חברתו של מרקו, גם היא סטודנטית מרומא.

מישראל משתתפים במחנה יהודים וער' ביים כאחד. "אף פעם לא הכרתי ערבים", גילתה מרים כץ בת מושב צופית, "עכשיו אני יודעת שזה מענין מאד להכיר אותם." לדעתה של מרים הבועיה היא אישית: "יש ערבים שכדאי להכיר אותם וישנם שלא. ממש כמו יהודים."

"אלוהים, אתה המקל על צרותינו / ה' גורם להקלת סבלינו / בוא לעזרתנו / תן לנו לחיות כידידים / ולשכוח כי אויבים היינו", שרים אנשי המחנה הבינ' לאומי את המנום, כשהם עומדים שלובי זרועות ומתפללים בצחאת.

אם אמנם יבוא אלוהים לעזרתם של הקהיקרים, קשה לדעת. אך אין ספק כי לחיות כידידים ולשכוח כי אויבים היו מטיבים יושבי המחנה ללמוד, במשך שלו' שת השבועות באבן-ספיר.

לים או אינם רוצים לעזור. לא פועלידחק רעבים או מפוטרייעול שובתים קוראים את קריאות ה"לחם!" לעבר תושבי המושבה הגרמנית. הניכי וחניכות המוסד הפדגוגי לילדים וילדות מפגרים, השוכן בעיכורה של השכונה, הם שוועקים מדי יום ביומו את זעקות הרעב שלהם. השכנים אינם פוסקים מתלונות. "ישבתי בביתי באחד הימים כששמעתי שוב את הילדים צוחים ומרעישים בלי הרף," סיפרה השכנה אידה קרצ'מר, אשה זקנה וחולה ה' גרה ממול למוסד הפדגוגי, "לא הספקתי עדיין לברר מה היא סיבת הרעב ולפתע פגעה אבן גדולה בראשי."

"הילדים לא נותנים לישון בבוקר, לא נותנים לנוח בצהריים ועושים לנו צרות," גאנחה השכנה לובה סלע, "ביקשתי ממנה' לת המוסד לשמור עליהם והיא אמרה לי שאפנה למשטרה."

אין חוק. השכנים פנו למשטרה. הם גם פנו לראש הממשלה, למשרד הסעד ול' נשיא המדינה. הם סיפרו בתוכריים אינ' ספור כי 150 הילדים המפגרים שבמוסד מוחזקים בו ללא כל השגחה חינוכית מאמימה. הם סיפרו על מקרים בהם פרצו הילדים לבתיהם, נגבו מצרכי מזון מן המטבחיים ונספלו לילדיהם. הם ביקשו מ' פקדי המשרדים הממשלתיים לבוא ולראות במו עיניהם כיצד מקבצים ילדי המוסד נדבות ליד בית המשפט המחוזי שליד ה' מושבה הגרמנית, או לבקר בבית בשעות הלילה כדי לראות את שעריו נעולים ואת 150 הילדים סגורים ללא כל השגחה.

אף לא אחת מן התלונות לא זכתה לטיפול רציני. המשטרה לא רצתה לטפל, משום שלא ראתה בחומר שהובא לפניה עבירה על החוק. "אין חוק נגד גיהול מוסד כזה", אמרו קציני הנפה הדרומית לשכנים הזוע' "מה זה אין חוק?" התרעם זאב בדיאן, מוכר עתונים מול בית-המשפט, "אם אין חוק, צריך לעשות חוק. הרי לא יתכן ש' נמשיך לגור בשכנות למוסד נורא כזה!"

השכנים רוצים לפחוט. מנהלי ה' מוסד ובעליו, גוצ'ה ויונה שינמן, הכחישו את הכל: "השכנים רוצים לסחוט מאתנו כסף. הכל אצלנו בסדר גמור. אצלנו זהו מוסד פדגוגי. יש לנו מורים מוסמכים ורופא-נפש לילדים. הילדים אף פעם אינם רעבים. תמיד יש מספיק אוכל אצלנו." יונה שינמן הוא מהנדס במקצועו. את ה'מוסד הפדגוגי' קנו הוא ואשתו לפני עשר שנים מיהודית שאלתיאל, אשתו של ציר ישראל במקסיקו. "אשתי היא אחת מוסמכת", הסביר שינמן, "והיא עבדה הרבה זמן במוסדות דומים."

בכל זאת לא היה ליונה ולגוצ'ה שינמן הסבר על תלונות רבות אחרות: שהרופא הקבוע של המוסד הוא זמני בהחלט, מבקר בבית שעות ספורות בשבוע; שהמורים אינם מוסמכים והמטפלות לא אומנו מ' עולם לתפקיד כה נכבד ואחראי כמו טי' פול בילדים מפגרים.

אין מוסדות טובים. אשר לתלונות האחרות, היו השכנים מוכנים להישבע ב' בית-המשפט או בבית-הכנסת, כי: "הילדים של המוסד מחטטים בפתי האשפה. הם מתנפלים על הילדים שלנו היוצאים עם אוכל החוצה, וחוטפים מהם את המזון."

עובדי משרד הסעד בתל-אביב, המפקחים להלכה על המוסד, הצהירו, מצידם: "לא

רווח" אלמגור לחבר פזמונים להצגת משה ונטילאטור בתיאטרון זירה. נוכר בשירו הישן. כאדם החייב לספק את סחורתו ב' חפזון, נקט בשיטה מקובלת בארץ: הוא לקח את הפזמון הישן, ריענן אותו במקצת, מבלי לשנות את תוכנו. המנגינה החדשה חברה עלידי יוחנן זראי.

עתה עלה השיר מהתוכניות לפועלים, ש' כמעט איש אינו מקשיב להן ברצינות, ל' שעות-השידור הטובות. הפעם עוררו המלים תשומת לב: "שאלו נשא אישה, / נאה ורגישה, / עברו חמט שנים / אין זכר לבנים / אך הפירון, אך הפירון / אינו נרכש בטכניון..." שיר הפירון עורר את התערבותם הפוריה של הקומיסארים, נפסל גם הוא.

חינוך

ילדים באשפה

"לחם, לחם" מפריעות צעקות-זוהעה את מנוחתם של תושבי המושבה הגרמנית שב' דרום תל-אביב. "לחם!" צועקים פיות-דע' ביים בכל בוקר.

"מנוולים!" שולחים השכנים אגרוף ל' עבר הצועקים, מצלצלים למשטרה ופונים בעקשנות לעזרתם של משרדים ממשלתיים וכתובות עירוניות, שכולם כאחד אינם יכו'

הקוויקרים בשעת התפילה הדוממת
 "... לשכוח כי אויבים היינו."